

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **P. M., nar. X**
státní příslušnost Ukrajina

zastoupen: **JUDr. Petrem Novotným**, advokátem,
se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. dubna 2021 č. j.: CPR-10080-3/ČJ-2021-930310-V244

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 25. 1. 2021 č.j. KRPA-22488-14/ČJ-2021-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a

stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 2 roky.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 odst. 2 správního řádu.
3. Konkrétně pak žalobce namítl, že v době svého zajištění nepobýval na území České republiky bez platného pobytového oprávnění, neboť disponoval platným maďarským povolením k pobytu, a proto byl oprávněn v době pobytové kontroly pobývat na území České republiky. Nesouhlasil se zjištěním správních orgánů, že vstoupil na území schengenského prostoru naposledy dne 10. 3. 2020 a že by tak v jeho případě uplynula doba oprávněného pobytu prodloužená příslušným sdělením Ministerstva vnitra nejpozději dne 16. 7. 2020.
4. Žalobce se také pozastavil nad skutečností, že správní řízení ve věci jeho vyhoštění trvalo pouze jeden den, což je příliš krátká doba na to, aby nalézací správní orgán řádným způsobem zjistil skutkový stav věci. Správní orgán prvního stupně tak neměl dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení.
5. Dále žalobce namítl, že na Ukrajině probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, který v současné době nepolevuje na intenzitě, a proto nesouhlasí se závěrem správních orgánů o tom, že jeho vycestování na Ukrajinu je možné.
6. Kromě toho ještě žalobce v obecné rovině namítl porušení ust. §3, §50 odst. 2, §2 odst. 1,3 a 4 správního řádu ze strany správních orgánů.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i na rozhodnutí nalézacího správního orgánu s tím, že neshledal ve svém postupu žádné pochybení, když má za to, že se v rámci vedeného správního řízení zcela dostačujícím způsobem vypořádal se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, i s tím, co uvedl žalobce. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
9. Žalobce byl dne 24. 1. 2021 kontrolován hlídkou Policie ČR. Ke kontrole předložil cestovní pas č. ES477425 vydaný Ukrajinou, v němž bylo vyznačeno vízum CZE typu C s platností od 10. 3. 2020 do 7. 6. 2020 a otisknuto vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 10. 3. 2020. Pro podezření z neoprávněného pobytu na území České republiky byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.

10. Dne 25. ledna 2021 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že naposledy přicestoval do České republiky někdy 11. 3. 2020. Přicestoval na základě českého pracovního víza za práci a nevycestoval ve stanovené době, protože zde chtěl ještě zůstat s tím, že mu bylo známo, že přinejmenším od 17. 7. 2020 pobývá na území České republiky neoprávněně. V minulosti mu již bylo uloženo správní vyhoštění od polské policie. Ke svým osobním poměrům dále uvedl, že bydlí v X, sám na ubytovně, kde má pronajatou jednu postel. Je zdravý, svobodný a bezdětný. V České republice nemá žádný majetek ani žádné aktivity. Zdravotní pojištění má. K vazbám na území České republiky uvedl, že zde nemá žádnou blízkou osobu či rodinného příslušníka. Nemá zde ani žádné závazky ani pohledávky. Na Ukrajině má celou rodinu a bydlí zde u svých rodičů v rodinném domě. K možnostem návratu na Ukrajinu se žalobce vyjádřil tak, že mu na Ukrajině žádné nebezpečí nehrozí. Vycestuje dobrovolně s tím, že disponuje finančními prostředky na návrat do země původu.
11. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
14. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším ode dne 17. 7. 2020 do 24. 1. 2021. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému i výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zjištěné údaje z cizineckého informačního systému a vlastní výpověď žalobce v procesním postavení účastníka správního řízení tedy jednoznačně vyvracejí pochybnosti žalobce vyjádřené v žalobě o závěru, že přicestoval naposledy do schengenského prostoru dne 10. 3. 2020 a do České republiky dne 11. 3. 2020 a že tedy ještě neuplynula doba jeho oprávněného pobytu na území České republiky. Ve správním spise se naopak nenachází žádný podklad či důkaz, ze kterých by vyplývalo oprávnění žalobce pobývat na území České republiky či celého schengenského prostoru na základě maďarského povolení k pobytu. Ani sám žalobce k tomu svému žalobnímu tvrzení nepředložil ani nenavrhl žádný důkaz. Toto tvrzení žalobce tak soud považuje za neprokázané.

15. Co se týče námitky žalobce v tom směru, že správní řízení před nalézacím správním orgánem proběhlo příliš rychle a nebyl proto dán dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, nelze než souhlasit se žalovaným, že v daném případě se doba trvání správního řízení nijak nevymyká recentní aplikační praxi správního orgánu prvního stupně, když skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn a sám žalobce navíc prakticky spolupracoval a neuváděl ani nenavrhoval nic, co by vyžadovalo další časový prostor pro vydání rozhodnutí. Je třeba také souhlasit s poukazem žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí na to, že sám zákonodárce klade důraz na rychlost správního řízení o vyhoštění tím, že stanoví pro vydání rozhodnutí poměrně krátkou lhůtu sedmi dnů od zahájení správního řízení. Vydání rozhodnutí v průběhu jednoho dne je tak tedy s přihlédnutím k důkazní situaci a přístupu samotného žalobce k řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí zcela v souladu s požadavky zákonodárce na rychlost správního řízení, což nalézacímu správnímu orgánu slouží spíše ke cti než, že by taková námitka příliš rychlého řízení měla být bez konkrétnějších tvrzení shledána důvodnou.
16. Co se týče námitky žalobce spočívající v poukazu na probíhající vnitrostátní válečný konflikt na Ukrajině, je třeba podle zdejšího soudu přisvědčit žalovanému, že podle § 2 bodu 24 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“) považuje Česká republika Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou ruských separatistů za bezpečnou zemi původu. Bylo proto zcela na žalobci, aby tvrdil a osvědčil (a nejlépe prokázal), že v jeho konkrétním případě nelze Ukrajinu za bezpečnou zemi považovat, což se žalobci dostatečně konkrétně nepodařilo, když naopak ve svém výsledku v postavení účastníka správního řízení uvedl, že mu na Ukrajině nic nehrozí. Žalobce navíc pochází z Černovické oblasti, která se nachází zcela mimo zónu jí zmiňovaného válečného konfliktu. Na tomto místě lze odkázat kupř. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, „*Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádosti osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*“
17. Nejvyšší správní soud rovněž setrvale judikuje, že konflikt na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální, tedy takový, který by každého civilistu vystavoval reálnému nebezpečí vážné újmy (například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, či ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018 - 40). Přitom „*v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už*

osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68,č. 1840/2009 Sb. NSS).

18. Tam, kde žalobce dále jen obecně vytýkal porušení § 2 odst. 1, 3, 4 § 3, § 50 odst. 2 správního řádu, k těmto výtkám neuvedl žádné konkrétní pochybení, kterého se měl žalovaný dopustit v jeho případě. Soud v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.
19. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Nalézací správní orgán se také správně a dostatečně zabýval i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona.
20. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.
21. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.) K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání dvou let uložena v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona. S ohledem na ne zcela zanedbatelnou délku žalobcova neoprávněného pobytu na území ČR soud ve zvolené konečné délce správního vyhoštění nespatřuje překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení či jeho zneužití, a tudíž zde nevidí důvody pro zrušení daného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.
22. Soudu sice neuniklo, že nalézací správní orgán při odůvodnění stanovené doby správního vyhoštění uvedl, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu v době od 17. 7. 2020 do 16. 11. 2020 (srov. str. 5 druhý odstavec zdola), přestože žalobce byl zajištěn až dne 24. 1. 2021, nicméně z kontextu celého rozhodnutí a správního spisu je zřejmé, že se jedná o chybu v psaní při vyhotovení rozhodnutí, která nemá vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, protože nelze ani napadené rozhodnutí žalovaného považovat za nezákonné z toho důvodu, že se žalovaný uvedenou písařskou chybou nalézacího správního orgánu nijak nezabýval.

VI. Závěr a náklady řízení

23. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 14. července 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.

samosoudce